

IZTOK OSOJNIK

IZTOK OSOJNIK

Tosca iz Santa Feja

George O'Keefe

Na razjedenem obzorju so se belile neke gore in nenadoma sem razumel, kaj se je zgodilo George O'Keefe. Misli mi tečejo v angleščini. Prevedene v slovenščino zvenijo tuje.

Tisto, kar sem napisal, preden sem utrujen od letenja in presedanja z aviona na avion zaspal, se mi ni zdelo dobro. Danes, ko sem to pretipkal, se mi zdi boljše. Mislil sem, da sem zamudil val. Ki se je prelomil v trenutku, ko je avtobus odpeljal z letališča. Pesem se je končala, še preden sem segel po papir in pero. Dobra pesem. Pesem zemlje. Z asimetrično polno luno in razparano neskončnostjo, večera, ki se oranžno potopi v noč indijanskih svetilk.

Pod razklanim nebom, ko kolesa avtobusa udarjajo v luknje na cesti. Utrujen od časovne razlike, obsijan z rjavo svetlobo peska, oprhanega s snegom. V mestu, pokritem

z rjavo rjuho zahoda, ogrnjenim v črnorjavi plašč papirnatih škrnicljev, ki plamene sveč ščitijo pred vetrom. Ne modra ali vijolična Sahara.

Ampak rjava kot lobanja goveda, ki jo je oglodalo dihanje George O'Keefe v nekem muzeju na planem, na ravnici, na kateri zavijajo kojoti, ali na indijanski preprogi. Misel mi ni dala miru. In ker me je ponoči zeblo, sem stopil pred hišo. V temno senco za vogalom je hušknil duh starca v telesu kojota. Duhovi puščave, ki varujejo hišo na levi strani, so mi s peskom zdrgnili ledeno notranjost pljuč. Ko sem zjutraj omotičen od rožnate daljave pogledal na zahod, sem se pogreznil v indijansko neskončnost.

Kanja

Hej, dekleta in fantje, preberite si pesem z naslovom Črni vranci!
Za zajtrk sva imela *juevos rancheros*.

Preddverje je žarelo v belini razredčenega sonca.

Sprana modrina sence z druge strani hiše je občutek toplote ovila v nežni piš.

V snegu pod okensko senco so na mrazu molčale stopinje kojotov.

Črni vranci – nekaj, o čemer ravnokar pišem. Iz nosnic mi puha mrzla sapa.

Konjske nozdrvi iz mehkega grafita nad gladko površino v koritu z vodo.

Trdo jeklo, ki pleše pod kovinskim krznom konjskih pleč. Divja pustinja,

ki jo oživi klicanje sokola nad velikanskimi bloki peska.

S tišino razrezani kanjoni, nad katerimi visi ocean bližine.

Nevidna tukajšnjost neba nad odprto neskončnostjo zemlje.

Črni vranci, potne, hrzajoče živali.

Vilmakirti v roževinasti senci male haciende.

Nemo opazovanje indijanskih duhov.

Nevidni vrači ali starci, vsak na majhnem oblaku kot na mopedu.

Čepeči v krogu na dvorišču. Senca neznanega dela duše, ovita z jasnino

nekega četrtka. Kanjon lakote, po katerem polzi strašen udav. Narasli
šum reke, ko se tla puščave udrejo v pesek. Izginotje v puščavi.

Preproga

Nad indijanskimi naselji nebo nima konca. Luna je zavila
deželo v aluminijasti dež. V jekleni modrini mesečine zija
nespečnost. Redke misli se stekajo v ukrivljene grape črno-bele ravnine.

Pogovarjajo se z glasovi ptic ali s prhanjem konjev. Na skalah
so ptice izgredle podobe neba, konji so s kopiti izbrusili površine
kamnov, če se jih je dotaknil pogled ženske. Geometrični liki
kozmične žalosti. Zapihala je topla sapa, roke so oživele.

Ljudstvo se sreča v dveh govoricah. Z dotiki kože in v odprtih lečah
neba. V draperiji pokrajine se stečejo reke nebeške prisotnosti.

Zajče ljudstvo živi v grmičevju, med kamenjem se sonči pleme
klopotač. Zdaj ko je mraz izsušil rečno strugo v kristale ledu,
so se potuhnile v spomin ljudi. Življenje moškega teče po robatem dnu
neba med svobodo in zvestobo. Srčne iskre so beli kristali meseca.

Tosca

V nočeh s polno luno kojoti ne spijo. V belem oceanu prisluškujejo odmevu svojega tuljenja v noč. Pod aluminijasto kupolo črne modrine se misel tanjša, dokler je zapisane besede ne izgubijo. Namesto nje iz jutrišnjega sveta priletijo ptice in prinesejo poklon prednikom. V tihih zavojih se spustijo pred hišo in v preddverje odložijo drobne kaplje smole, ki so jih nabrale v brazgotinah kaktusa samote. V rogu kaktusa gnezdi sova, na njegovih glavi so ptice suličaste šope bodic prepletle s pisanimi trakovi, ki se na puščavskem mrazu fluorescenčno svetijo. Na njih je tvoja kri in brezčasje tvojih dolgih noči, v katerih šepeta samo veter. Človek se obrne in stopi v hišo. Zdaj je vse pomirjeno, v najtišji sobi je vodnjak, iz katerega potegneš velike rumene kamne. Z njimi hraniš ptiče, kojote in svojo odsotnost na predstavi opere Tosce.

Velika tema

Penis, naboden na kaktusove bodice, spomni na svetega Sebastijana. Ud, iz katerega curlja kri, nabrekne od bolečine zdravja. Zlije se z natančno tišino puščave. Opraviti imamo z indijansko geometrijo spolnosti. Pastirji prisotnosti, bojevniki na neskončnem nebu na ta način odkrijejo kraje moči. Tu se stekajo reke življenja dežele. Sanje so tu resničnost, resničnost je golo kamenje, na katerem se sončijo škorpijoni in mokasinke, klopotače z rjavimi očmi zemlje in žametne trave. Človek potuje dalje. Trave se nagnejo v neko smer in pokaže se vrh trikotnika. Kaplje krvi nabreknejo. Tišina je jeklena in nežno nedotaknjena. Potem sled konjskih kopit, ki so v travo zarezala stezo. Tudi oni divjajo čez zemljevid zvezd. Človek se vrne, z vsako besedo prodre globlje v neznani kanjon, samota pobeli obrvi starca. Kaj počiva v njegovih očeh? Človek nekega dne pusti svoj pogled na pragu hiše kot dar in kažipot v veliko temo.

Mesa Negra

Rio Grande, reka, ki teče po spominu divjega zahoda.

Zavija čez sedimentni pesek in plošče bazalta.

Človek se izgubi v duhovnih soteskah različnih ljudstev.

Sovraštvo in zlo stopita do kolen v vodo.

Dobro je dobro za koga? Dobro mačke,

ki ujame miš? Ali dobro miši, ki je ušla mački? Malo evolucionizma

v tem hermetičnem spisu, v katerem prevladujejo luknjičavi skladi

Chiantija in Merlota (de Paysd'Oc). Ideja, ali vsaj pričakovanje,

ki ga poskušamo uresničiti v tem spisu, predstavlja močno luč.

Človek popusti v svoji pozornosti in bregovi se odmajejo v noč. Razgaljeni

skladi na kanjonskem nebu delujejo kot udarec železa ob železo.

Dogodek tektonskih razmer. Ko se človek v kanjonu na izsušenem dnu morja

približa – mimogrede, Rio Grande puhti kot Sava pri Tomačevem –

se moč zgosti in oblikuje vrata prisotnosti. Zvok je vesoljski, dolina poka

pod težo kamnitih slojev. S črnimi razgledi oklepa strašna prisotnost

puščavo v začetek velikega osebnega potovanja v temo in luč.

Sonja

Tisto spodaj ima vse oči odprte. Beseda je bazalt iz zraka. Sence praznine

z vlago v jatah zasnežijo hišo. Dežuje in ropota. Tam spodaj je torej zračni

dih dneva. Njegova hrbtenica se gosti iz dihanja noči, njegova usta z velikim

vlažnim ugrizom zagrabi bralca. Knjiga je velika kot vesolje. Bralec

sedi za volanom in hiti na kosilo. Bralec sedi v trebuhu psa, njegova ura

kaže v nebo, njegov časopis piše, da je pes pozabljena bajka. Tu vlada velika

tema in ne vem, ali gre za ljubezen. Koliko ljubezni je v pljuskanju reke ob

bregove? Najbrž nič. Etično je tisto dejanje, ki množi zdravje ljudstva. Človek

pride na obisk in prinese v dar svojo srečo. Postane gostitelj brez listnice. To, da je

pastir časa, ne povzdigne njega, ampak pomeni, da opravlja neko delo. Osebna

svoboda ni cilj, ampak prevzetje dejstva, v katero človek ni osebno vpleten.

Kažipot proti temu je bolečina, ki jo človek prizadene drugemu. Pot je

prisotnost, ki se postopoma obnovi, je voda v vodnjaku, ki se jo pije. Odnos

orla in vodnjaka predstavlja dinamiko prisotnosti, v katero se vmeša za-

temnjeni človek.

Mislim, da je ključ za vse to globoka in ne vmešana zvedavost.

Mit

Duhovi kamenja. Včasih gledajo z očmi živali, ki te opazujejo iz teme.

Zjutraj se vračajo s pohodov in na prvih žarkih sonca otrpnejo ob ustju kanjona, ali visoko zgoraj vrh peskov kot kamnita gora, ki priklene nase vesolje. Človek se uri in gleda z odprtim umom. Sence niso niti dobre niti slabe. Srečanje predstavlja veter, ki zaveje človeku skozi podzemlje duše.

Človek stopi v krog njihove moči in duša srebrno črno zažari. Pogled se zlije navzdol čez ebenovinaste mišice skal na stekleno dno zgoščene tukajšnjosti. Človek odpre okna in se okopa v črnem soncu vesolja.

Duhovi kamenja oživijo v pogledu. Njihov dotik uniči imunski sistem zahoda in začne zavijati kot kojot. Navadna polna luna zamrzne padec v neskončnost v jekleno modrino, človeški možgani se ukrivijo, odpre se ocean. Duhovi zabrenčijo kot žuželke barvastih žarkov.

Barve so lahko trepet vode ali ognjeni nož. Njihov prelet odpre rano, ki se ne zapre, ampak preraste v pajčevinasti učinek zdravilnega napitka.

Predstavlja zdravje, ki zalije dušo ženske ali moškega,
ki se spogledata iz noči ali iz jezer nekje daleč tu notri.

V katerih tudi vrana ali kojot izgineta v temi živega mita.